

El dietari

Les condicions laborals a la indústria càrnia o el nou complex de Sant Julià de Ramis, alguns dels temes que Ramon Iglesias ha recollit al seu dietari

En una entrevista a la Revista de Girona, Javier Cercas responia això a Xavier Cortadellas: «Hi ha gent de bona fe que no entén per què un senyor no té dret a escolaritzar el seu fill en castellà a Catalunya. Joestic a favor que l'escolarització a Catalunya continuï com ara; ha funcionat bastant bé». Això ho deia el Cercas preprocés. Els mestres i professors han d'estar, com tots els professionals, sotmesos a controls de qualitat. Fet el preàmbul, el que busca Cs i el PP a Catalunya és una altra cosa. S'anomena assetjament i anhel de purga. Cs, un partit engendrat per tenallar la catalanitat, ha convertit l'atac a l'ensenyament, una institució de les més estratègiques per a qualsevol societat, en aliment d'engreix electoral. Cs s'enceba a base de confrontació, encara que això causi irreparables esquerdes socials. El PP s'apunta a tot el que faci Rivera.

Un polític socialista pronostica que, atiant el ressentiment, Cs tard o d'hora es despenyarà. Potser el socialista tingui raó, però de moment els de Rivera i Arrimadas estan devastant una llarga i rigorosa obra feta per tota la societat catalana i els seus partits polítics preprocés (PSC, ICV, CiU, ERC).

L'any 2015, la candidatura de CiU a l'ajuntament de Girona va comprometre en el seu programa electoral un projecte d'embelliment del mastodòntic viaducte del tren a base de fer-hi jardins verticals: tones de vegetació plorant des de les estructures de ciment armat. Mai vaig entendre com es podria fer el reg i manteniment.

En tot cas la promesa mai s'ha complert. En lloc de camuflar-lo amb flors i herbes, el viaducte s'ha convertit en un llenç gegantí perquè hi pintin tots els tarats de la ciutat. L'actual ajuntament de Girona és el govern de les fantasies: obrir la ciutat als rius, reforma del passeig Canalejas o l'ennobliment de la Devesa. Aquest govern ha sublimat l'art de l'incompliment electoral.

En general ens agrada construir mentalment fantasies impossibles. Com feia Ventura Pons al pregó de la Santa Creu de Figueres. El cineasta citava el polític empordanès Josep Pallach. «Una altra cosa hauria estat el PSC amb en Pallach», es planyia.

No hi estic gens d'acord amb en Pons. De fet, el gran PSC dels darrers 40 anys va ser gràcies precisament als Pallach, Reventós, Maragall, Obiols, Lluch, Serra, Nadal, Siurana... i ara és el que és –sigui el que sigui que és– gràcies als Iceta, Granados, Illa, Zaragoza, Batet o Escarp.

En tot cas, en el seu centenari, podríem assegurar que Pallach no reconeixeria el PSC.

En un any, en una sola comarca, s'han abandonat 560 gossos. Parlo de la Selva però la tendència és, si fa no fa, igual arreu. Consumim sense mesura i sense criteri, ja siguin emocions, narcòtics, informació, gossos o iguanes. Consum ràpid i immediat. L'animal convertit en una andròmina més de la nova religió basada en el caprici compulsiu i en el cansament immediat. L'hedonisme més pervers.

La indústria càrnia està sota la intensa vigilància dels sindicats. En especial de la UGT, que ha detectat que en els escorxadors i sales d'especejament gironines hi ha treballant 1.600 falsos autònoms que cobren la meitat de sou que els companys que fan la mateixa feina però dins de l'anomenat règim laboral general. Amb unes condicions de treball en alguns casos perilloses, per la combinació del cansament d'horaris interminables amb les eines que manegen.

És un sector que ocupa moltes persones provinents de la immigració i, per tant, porugues i temeroses pel seu futur. L'abús de la immigració sempre ha estat l'objectiu dels amorals.

Fa anys que es parla dels senglars com una plaga. Durant aquest temps, com quasi sempre fem els periodistes, hem forçat el llenguatge. Certament hi havia legions de porcs peluts d'aquests, però tècnicament no es podia considerar una plaga. Ara diuen que tampoc ho són, malgrat que si es repassen les estadístiques d'accidents de trànsit provocats per un bitxo d'aquests, ningú no ho diria. És espectacular. L'any passat 764 vehicles van xocar contra porcs a les carreteres gironines, xifra que representa un augment del 35%.

Però el que em sorprèn, més enllà de l'estadística, és com s'estan humanitzant aquests animals, per definir el fenomen d'alguna manera. A Portbou hi ha una comunitat de senglars que passeja pel poble tranquil·lament furgant escombraries. Ja sigui per la rambla, pel port o, darrerament, se'ls veu fent vida entre la platja gran i la petita, com si fossin un grup de jubilats de tertúlia.

S'ha destapat el misteri de la construcció que s'ha fet sobre les despulles del castell de la muntanya dels Sants Metges de Sant Julià de Ramis. S'havien difós alguns detalls a través d'un vídeo però, avui, després d'anys d'opacs treballs i 14 milions d'euros (em sembla poc per tot el que s'ha fet allà), els promotors han decidit mostrar-ho al món fent una passejada, amb canapès i escumosos, als periodistes.

En aquest gegantí i luxós complex, hi han encabit entre d'altres excèntricitats: un heliport, un hotel de 5 estrelles, un restaurant del xef Jordi Cruz (elaboraran el 80% dels plats davant dels comensals), una gegantina cúpula subterrània «construïda amb tècniques egípcies», un museu de joies i artesans, fonts màgiques, piscines o l'estudi de Quim Hereu, un dels referents de l'estrambotisme pictòric. Estrambòtic hauria estat el nom més

avinent per al grandiloqüent projecte, que han batejat com La Fortalesa, però que també li escauria Xanadú. La seva immoderació recorda el castell del magnat William Randolph Hearst a San Simeón (anomenat Xanadú a la pel·lícula Ciutadà Kane). A la presumptuosa Fortalesa de Sant Julià només li falten els ossos polars i les girafes de Hearst i Marion Davies. De fet, la seva filosofia em suggereix el castell californià del magnat de la premsa americana, però també el Flamingo del gàngster Bugsy Siegel a Las Vegas.

És de suposar que els estudis de mercat preveuen negoci a Sant Julià, llevat que tot plegat no respongui a la necessitat de cremar bitllets. Personalment em costa veure-hi grans rendibilitats. Suposo que per això mai m'he fet ric. També és veritat que sense els deliris dels apassionats no existiria ni Kheops ni el Taj Mahal.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/05/06/dietari/911780.html?utm_source=rss